

مُنَاجَاةُ الْحَمْدِ بَعْدَ انْكِشَافِ النُّعْمَةِ

«الشُّكْرُ بَابُ لِيَزِيدَ النُّعْمَةَ»

Hamd Münâcâtı

NİMET AÇIĞA ÇIKTIKTAN SONRA

*Nimet, sebep ve olayların ardındaki eli görmenin
münâcâtı: engelde korunma, ifşada rahmet, sınırda
hikmet – ve şükür, nimetin ziyade kapısı. Arapça
aslı, Latin okunuşu ve Türkçesiyle.*

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismillâhi'r-rahmâni'r-rahîm

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يُحْمَدُ حَمْدًا إِلَّا كَانَ هُوَ الَّذِي أَلْهَمَهُ، وَلَا يُشْكُرُ شُكْرًا إِلَّا كَانَ هُوَ الَّذِي أَيْقَظَهُ، وَلَا تُرَى نِعْمَةٌ إِلَّا كَانَ هُوَ الَّذِي كَشَفَ سِتْرَهَا، وَلَا يُفْهَمُ سَبَبٌ إِلَّا كَانَ هُوَ الَّذِي أَرَى الْقَلْبَ مَا وَرَاءَ السَّبَبِ.

El-hamdü lillâhillezî lâ yuhmedü hamden illâ kâne hüve'llezî elhemeh, ve lâ yüşkerü şükran illâ kâne hüve'llezî eykazah, ve lâ türâ ni'metün illâ kâne hüve'llezî keşefe sitrahâ, ve lâ yüfhemü sebebü illâ kâne hüve'llezî era'l-kalbe mâ verâe's-sebeb.

Hamd, hangi hamd edilirse edilsin onu ilham eden Kendisi olan; hangi şükür edilirse edilsin onu uyandıran Kendisi olan; hangi nimet görülürse görülsün perdesini açan Kendisi olan; ve hangi sebep anlaşılırsa anlaşılınsın kalbe sebebin ötesindeki gösteren Kendisi olan Allah'a mahsustur.

الْحَمْدُ لِلَّهِ حِينَ يُعْطِي، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ حِينَ يُرِي، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ حِينَ يُفْهَمُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ حِينَ يُلْهِمُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ حِينَ يَجْعَلُ الْحَمْدَ نِعْمَةً فَوْقَ النِّعْمَةِ.

El-hamdü lillâhi hîne yu'tî, ve'l-hamdü lillâhi hîne yürî, ve'l-hamdü lillâhi hîne yüfvehhim, ve'l-hamdü lillâhi hîne yülhim, ve'l-hamdü lillâhi hîne yec'alü'l-hamde ni'meten fevka'n-ni'meh.

Verdiğinde Allah'a hamd olsun; gösterdiğinde Allah'a hamd olsun; anlattığında Allah'a hamd olsun; ilham ettiğinde Allah'a hamd olsun; ve hamdi nimet üstüne bir nimet kıldığında Allah'a hamd olsun.

يَا رَبِّ، مَا عَرَفْنَا النُّعْمَةَ إِلَّا بِكَ، وَمَا شَكَرْنَاهَا إِلَّا بِتَوْفِيقِكَ، وَمَا وَجَدْنَا فِي الْقَلْبِ
سَكِينَةَ الْحَمْدِ إِلَّا مِنْ فَيْضِكَ.

*Yâ Rabbi, mâ arafne'n-ni'mete illâ bik, ve mâ şekernâhâ illâ bitevfîkik, ve mâ vecednâ fi'l-kalbi
sekînete'l-hamdi illâ min feydik.*

Yâ Rabbi! Nimeti ancak Seninle tanıdık; ona ancak Senin tevfiğinle şükrettik; ve kalpte hamdin
sekînetini ancak Senin feyzinden bulduk.

فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى النُّعْمَةِ، وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَعْرِفَةِ النُّعْمَةِ، وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى الشُّكْرِ،
وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى أَنَّكَ جَعَلْتَ الشُّكْرَ بَابًا لِزِيَادَةِ النُّعْمَةِ.

*Feleke'l-hamdü ale'n-ni'meh, ve leke'l-hamdü alâ ma'rifeti'n-ni'meh, ve leke'l-hamdü ale'ş-şükr, ve
leke'l-hamdü alâ enneke cealte'ş-şükra bâben liziyâdeti'n-ni'meh.*

Nimet için Sana hamd olsun; nimeti bilmek için Sana hamd olsun; şükür için Sana hamd olsun; ve
şükrü, nimetin ziyadesine bir kapı kıldığın için Sana hamd olsun.

قُلْتَ وَقَوْلِكَ الْحَقُّ: لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ. فَسُبْحَانَكَ، مَا أَكْرَمَكَ. تُعْطِي النُّعْمَةَ، ثُمَّ
تُعْطِي الشُّكْرَ، ثُمَّ تَجْعَلُ الشُّكْرَ سَبَبًا لِزِيَادَةِ مَا أَعْطَيْتَ.

*Kulte ve kavlüke'l-hakk: Lein şekertüm leezîdenneküm. Fesübhâneke, mâ ekremek. Tu'ti'n-ni'mete,
sümme tu'ti'ş-şükra, sümme tec'alü'ş-şükra sebeben liziyâdeti mâ a'tayt.*

Buyurdun — ve Senin sözün haktır: “Andolsun, şükrederseniz elbette size (nimetimi) artırım.”
Seni tesbih ederim, ne kerîmsin! Nimeti verirsin, sonra şükrü verirsin, sonra da şükrü verdiğinin
ziyadesine bir sebep kılarısın.

يَا اللَّهُ، إِنَّ مِنْ أَعْظَمِ نِعَمِكَ أَنْ تُرِيَ الْعَبْدَ يَدَكَ فِي الْأَحْدَاثِ، فَلَا يَقِفَ عِنْدَ
الْأَشْخَاصِ، وَلَا يَضِيعَ فِي الْأَسْبَابِ، وَلَا يَحْبِسَ قَلْبَهُ عِنْدَ الْجُرْحِ، بَلْ يَرَى مِنْ وَرَاءِ
الْجُرْحِ تَرْبِيَّتَكَ، وَمِنْ وَرَاءِ الْمُنْعِ حِفْظَكَ، وَمِنْ وَرَاءِ الْكُشْفِ رَحْمَتَكَ، وَمِنْ وَرَاءِ الْحَدِّ
لُطْفَكَ.

*Yâ Allâh, inne min a'zamî ni'amike en türiye'l-abde yedeke fi'l-ahdâs, felâ yekfe inde'l-eşhâs, ve lâ
yedîa fi'l-esbâb, ve lâ yahbise kalbehû inde'l-curh, bel yerâ min verâi'l-curhi terbiyetek, ve min
verâi'l-men'ı hıfzak, ve min verâi'l-keşfi rahmetek, ve min verâi'l-haddi lutfek.*

Yâ Allah! En büyük nimetlerinden biri, kula olaylardaki (elindeki) tasarrufunu göstermendir; öyle ki kul şahıslarda takılıp kalmasın, sebeplerde kaybolmasın, kalbini yaranın başında hapsedmesin; bilakis yaranın ardında Senin terbiyeni, engelin ardında Senin korumanı, ifşanın ardında Senin rahmetini ve sınırın ardında Senin lütfunu görsün.

فَكَمْ مِنْ بَابٍ أُغْلِقَ، فَكَانَ إِغْلَاقُهُ فَتْحًا. وَكَمْ مِنْ رِزْقٍ مُنِعَ، فَكَانَ مَنَعُهُ صَوْنًا. وَكَمْ
مِنْ إِنْسَانٍ كُشِفَ، فَكَانَ كُشْفُهُ نَجَاتًا. وَكَمْ مِنْ حَدٍّ وُضِعَ، فَكَانَ الْحَدُّ رَحْمَةً.

*Fekem min bâbin uġlika, fekâne iġlâkuhû fethâ. Ve kem min rızkın münia, fekâne men'uhû savnâ. Ve
kem min insânin küşife, fekâne keşfuhû necâh. Ve kem min haddin vudıa, fekâne'l-haddü rahmeh.*

Nice kapı kapandı da onun kapanışı bir fetih (açılış) oldu. Nice rızık engellendi de onun engellenmesi bir korunma oldu. Nice insanın içyüzü açığa çıktı da bu açığa çıkış bir kurtuluş oldu. Nice sınır kondu da o sınır bir rahmet oldu.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يُرَبِّي عِبَادَهُ بِمَا يَفْهَمُونَ وَبِمَا لَا يَفْهَمُونَ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَسُوقُ
الْأَقْدَارَ، ثُمَّ يَكْشِفُ بَعْدَهَا الْحِكْمَةَ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي إِذَا أَخَذَ شَيْئًا، أَعْطَى بَدَلَهُ
بَصِيرَةً. وَإِذَا أَظْهَرَ شَيْئًا، أَظْهَرَ مَعَهُ مَوْضِعَ الْقَلْبِ. وَإِذَا أَلْهَمَ الْكِتَابَةَ، جَعَلَ الْقَلَمَ
يَسْجُدُ بِالْمَعْنَى قَبْلَ أَنْ يَكْتُبَ بِالْمِدَادِ.

*El-hamdü lillâhillezî yürabbî ibâdehû bimâ yefhemûne ve bimâ lâ yefhemûn. El-hamdü lillâhillezî
yesûku'l-akdâr, sümme yekşifü ba'dehe'l-hikmeh. El-hamdü lillâhillezî izâ ehaze şey'en, e'tâ bedelehû
basîrah. Ve izâ azhera şey'en, azhera meahû mevdiâ'l-kalb. Ve izâ elheme'l-kitâbeh, ceale'l-kaleme
yescüdü bi'l-ma'nâ kable en yektübe bi'l-midâd.*

Hamd, kullarını hem anladıkları hem anlamadıkları şeylerle terbiye eden Allah'a mahsustur. Hamd, kaderleri sevk eden, sonra ardından hikmeti açan Allah'a mahsustur. Hamd, bir şeyi aldığında onun bedeline bir basîret veren; bir şeyi açığa çıkardığında onunla birlikte kalbin (asıl) yerini gösteren; ve yazmayı ilham ettiğinde, kalemi mürekkeple yazmadan önce mânâ ile secde ettiren Allah'a mahsustur.

يَا رَبِّ، إِنْ كَتَبْنَا فَبِإِذْنِكَ، وَإِنْ حَمِدْنَا فَبِتَوْفِيقِكَ، وَإِنْ شَكَرْنَا فَبِفَضْلِكَ، وَإِنْ سَكَنْتُمْ
قُلُوبَنَا فَبِذِكْرِكَ.

*Yâ Rabbi, in ketebnâ febiiznik, ve in hamidnâ febitevfîkik, ve in şekernâ febifadlik, ve in seketet
kulûbünâ febizikrik.*

Yâ Rabbi! Yazdıysak Senin izninle; hamdettiysen Senin tevfiğinle; şükrettiysen Senin fazlınla; ve kalplerimiz durulduysa (sükûn bulduysa) Senin zikrinle.

قُلْتُ سُبْحَانَكَ: أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ. فَوَجَدْنَا صِدْقَ الْآيَةِ فِي أَجْسَادِنَا قَبْلَ
الْأُسْنَتِنَا، وَفِي سَكِينَةِ الصَّدْرِ قَبْلَ صَوْتِ الْكَلَامِ، وَفِي النُّورِ الَّذِي يَنْزِلُ عَلَى الْقَلْبِ
حِينَ يَقُولُ: الْحَمْدُ لِلَّهِ، وَاللَّهُ الْحَمْدُ.

*Kulte sübhâneke: Elâ bizikri'llâhi tatmainnü'l-kulûb. Fevecednâ sıdka'l-âyeti fî ecsâdinâ kable
elsinetinâ, ve fî sekîneti's-sadri kable savti'l-kelâm, ve fî'n-nûrillezî yenzilü ale'l-kalbi hîne yekûl: el-
hamdü lillâh, ve lillâhi'l-hamd.*

Buyurdun — Sübhânsın: “İyi bilin ki kalpler ancak Allah’ın zikriyle mutmain olur (huzura erer).”
Böylece âyetin doğruluğunu dillerimizden önce bedenlerimizde, söz sesinden önce göğsün
sekînetinde ve “el-hamdü lillâh, ve lillâhi'l-hamd” dediğinde kalbe inen nûrda bulduk.

سُبْحَانَكَ يَا اللَّهُ، إِذَا ذَكَرْنَاكَ، ذَكَرْتَنَا. وَإِذَا شَكَرْنَاكَ، زِدْتَنَا. وَإِذَا رَجَعْنَا إِلَيْكَ،
فَتَحْتَنَا مِنْ أَبْوَابِ الْفَهْمِ مَا لَا يَفْتَحُهُ الْجِدَالُ.

*Sübhâneke yâ Allâh, izâ zekernâke, zekertenâ. Ve izâ şekernâke, zidtenâ. Ve izâ raca'nâ ileyke, fetachte
lenâ min ebvâbi'l-fehmi mâ lâ yeftehühü'l-cidâl.*

Seni tesbih ederim yâ Allah! Seni andığımızda bizi andın. Sana şükrettiğimizde bizi artırdın. Sana
döndüğümüzde, tartışmanın (cedelin) açamadığı anlayış kapılarından bize açtın.

فَلَا نَرَى الْأُمُورَ كَمَا تَرَاهَا النُّفُوسُ الْمُضْطَرِبَّةُ، بَلْ نَرَاهَا كَمَا يُرِيهَا اللَّهُ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ
يُطَهِّرَ قَلْبَهُ.

*Felâ nera'l-umûre kemâ terâhe'n-nüfûsü'l-mudtaribeh, bel nerâhâ kemâ yürîhe'llâhü limen erâde en
yütahhira kalbeh.*

Böylece işleri, çalkantılı (muztarib) nefislerin gördüğü gibi görmeyiz; bilakis onları, kalbini
temizlemek isteyen kimseye Allah’ın gösterdiği gibi görürüz.

نَرَى فِي الْمُنْعِ صَوْنًا. وَفِي الْكَشْفِ رَحْمَةً. وَفِي الْحَدِّ حِكْمَةً. وَفِي الْأَلَمِ تَأْدِيبًا.
وَفِي الْحَمْدِ فَتْحًا. وَفِي الشُّكْرِ زِيَادَةً. وَفِي الذِّكْرِ حَيَاةً.

Nerâ fi'l-men'ı savnâ. Ve fi'l-keşfi rahmeh. Ve fi'l-haddi hikmeh. Ve fi'l-elemi te'dibâ. Ve fi'l-hamdi fethâ. Ve fi's-şükri ziyâdeh. Ve fi'z-zikri hayâh.

Engelde (men') bir korunma görürüz. İfşada (keşf) bir rahmet. Sınırdaki (hadd) bir hikmet. Elemde bir edeplendirme. Hamdde bir fetih. Şükürde bir ziyade. Zikirde bir hayat.

يَا رَبِّ، لَا تَجْعَلْنَا مِمَّنْ يَرَى النُّعْمَةَ وَلَا يَعْرِفُ الْمُنْعَمَ. وَلَا مِمَّنْ يَرَى السَّبَبَ وَيُنْسِي الْمُسَبَّبَ. وَلَا مِمَّنْ يَرَى الْفَتْحَ فَيَغْتَرُّ. وَلَا مِمَّنْ يَرَى الْمُنْعَ فَيَجْزَعُ. وَلَا مِمَّنْ يَكْتُبُ فَيُنْسِبُ الْكِتَابَةَ إِلَى نَفْسِهِ. وَلَا مِمَّنْ يَحْمَدُ ثُمَّ يَرَى الْحَمْدَ مِنْ حَوْلِهِ وَقُوَّتِهِ.

Yâ Rabbi, lâ tec'alnâ mimmen yera'n-ni'mete ve lâ ya'rifü'l-mün'im. Ve lâ mimmen yera's-sebebe ve yensa'l-müsebbib. Ve lâ mimmen yera'l-fethe feyağterr. Ve lâ mimmen yera'l-men'a feyecza'. Ve lâ mimmen yektübü feyensübü'l-kitâbete ilâ nefsih. Ve lâ mimmen yahmedü sümme yera'l-hamde min havlihâ ve kuvvetih.

Yâ Rabbi! Bizi, nimeti görüp de nimeti vereni (Mün'im) tanımayanlardan kılma. Sebebi görüp Müsebbib'i unutanlardan kılma. Fethi görüp de aldananlardan kılma. Engeli görüp de feryâd edenlerden kılma. Yazıp da yazıyı kendi nefsine nispet edenlerden kılma. Hamdedip sonra hamdi kendi gücünden ve kuvvetinden görenlerden kılma.

بَلِ اجْعَلْنَا مِمَّنْ إِذَا أُعْطِيَ، قَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ. وَإِذَا مُنِعَ، قَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ. وَإِذَا كُشِفَ
لَهُ، قَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ. وَإِذَا أُلْهِمَ، قَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ. وَإِذَا وَجَدَ فِي قَلْبِهِ رَاحَةَ الذِّكْرِ،
قَالَ: هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي.

*Beli'c'alnâ mimmen izâ u'ttaye, kâle: el-hamdü lillâh. Ve izâ münia, kâle: el-hamdü lillâh. Ve izâ küşife
leh, kâle: el-hamdü lillâh. Ve izâ ülhime, kâle: el-hamdü lillâh. Ve izâ vecede fî kalbihî râhate'z-zikri,
kâle: hâzâ min fadli rabbî.*

Bilakis bizi şunlardan kıl: verildiğinde “el-hamdü lillâh” diyen; engellendiğinde “el-hamdü lillâh”
diyene; kendisine bir hakikat açıldığında “el-hamdü lillâh” diyene; ilham edildiğinde “el-hamdü
lillâh” diyene; ve kalbinde zikrin rahatını bulduğunda “Bu, Rabbimin fazlındandır” diyene.

يَا رَبِّ، إِنَّكَ إِذَا أَرَدْتَ بِعَبْدٍ خَيْرًا، لَمْ تُعْطِهِ النَّعْمَةَ وَحْدَهَا، بَلْ أَعْطَيْتَهُ عَيْنًا تَرَاهَا،
وَقَلْبًا يَشْكُرُهَا، وَلِسَانًا يَحْمَدُكَ عَلَيْهَا، وَقَلَمًا يَكْتُبُهَا، وَرُوحًا تَسْجُدُ بَيْنَ يَدَيْكَ مِنْ
أَثَرِهَا.

*Yâ Rabbi, inneke izâ eradte biabdin hayran, lem tu'thi'n-ni'mete vahdehâ, bel a'taytehû aynen
terâhâ, ve kalben yeşküruhâ, ve lisânen yahmedüke aleyhâ, ve kalemen yektübühâ, ve rûhan tescüdü
beyne yedeyke min eserihâ.*

Yâ Rabbi! Sen bir kula hayır dilediğinde ona nimeti tek başına vermezsin; bilakis ona onu gören
bir göz, ona şükreden bir kalp, onun için Sana hamdeden bir dil, onu yazan bir kalem ve onun
tesirinden huzurunda secde eden bir rûh verirsin.

فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا أَعْطَيْتَ. وَكَأَلْحَمْدُ عَلَى مَا مَنَعْتَ. وَكَأَلْحَمْدُ عَلَى مَا كَشَفْتَ.
وَكَأَلْحَمْدُ عَلَى مَا سَتَرْتَ. وَكَأَلْحَمْدُ عَلَى مَا أَلْهَمْتَ. وَكَأَلْحَمْدُ عَلَى أَنَّكَ عَلَّمْتَنَا
أَنَّ نَحْمَدَكَ.

Feleke'l-hamdü alâ mâ a'tayt. Ve leke'l-hamdü alâ mâ mena'te. Ve leke'l-hamdü alâ mâ keşefte. Ve leke'l-hamdü alâ mâ seterte. Ve leke'l-hamdü alâ mâ elhemte. Ve leke'l-hamdü alâ enneke allemtenâ en nahmedek.

Verdiğin için Sana hamd olsun. Engellediğin için Sana hamd olsun. Açığa çıkardığın için Sana hamd olsun. Örttüğün için Sana hamd olsun. İlham ettiğin için Sana hamd olsun. Ve bize Sana hamdetmeyi öğrettiğin için Sana hamd olsun.

اللَّهُمَّ اجْعَلْ حَمْدَنَا لَكَ لَا لِلنَّاسِ، وَشُكْرَنَا لَكَ لَا لِلْمَنْظَرِ، وَكِتَابَتَنَا لَكَ لَا لِلْكِبْرِ،
وَسُكُونَنَا بِكَ لَا بِالْأَسْبَابِ.

Allâhümme 'c'al hamdenâ leke lâ li'n-nâs, ve şükrenâ leke lâ li'l-manzar, ve kitâbetenâ leke lâ li'l-kibr, ve sükûnenâ bike lâ bi'l-esbâb.

Allah'ım! Hamdimizi insanlar için değil Senin için; şükürümüzü gösteriş için değil Senin için; yazımızı kibir için değil Senin için; ve sükûnumuzu (huzurumuzu) sebeplerle değil Seninle kıl.

اللَّهُمَّ إِنَّا نَشْهَدُ أَنَّ الْفَضْلَ فَضْلُكَ، وَأَنَّ النِّعْمَةَ نِعْمَتُكَ، وَأَنَّ الْحَمْدَ مِنْكَ وَإِلَيْكَ، وَأَنَّ
الْعَبْدَ لَوْلَا تَوْفِيقُكَ مَا عَرَفَ كَيْفَ يَقُولُ: الْحَمْدُ لِلَّهِ.

Allâhümme innâ neşhedü enne'l-fadle fadlîk, ve enne'n-ni'mete ni'metük, ve enne'l-hamde minke ve ileyk, ve enne'l-abde levlâ tevfiquke mâ arafe keyfe yekûl: el-hamdü lillâh.

Allah'ım! Şahitlik ederiz ki fazl Senin fazlıdır, nimet Senin nimetindir, hamd Senden ve Sanadır; ve kul, Senin tevfiğin olmasaydı “el-hamdü lillâh” demeyi bile bilemezdi.

فَاَجْعَلْنَا يَا رَبِّ مِنْ أَهْلِ الْحَمْدِ. وَمِنْ أَهْلِ الشُّكْرِ. وَمِنْ أَهْلِ الذِّكْرِ. وَمِنْ أَهْلِ
السُّكُونِ إِلَيْكَ. وَمِنْ الَّذِينَ إِذَا زِيدُوا نِعْمَةً، زَادُوا تَوَاضُعًا. وَإِذَا زِيدُوا فَهَمًّا، زَادُوا
حَمْدًا. وَإِذَا زِيدُوا فَتْحًا، زَادُوا سُجُودًا.

*Fec'alnâ yâ Rabbi min ehli'l-hamd. Ve min ehli's-şükr. Ve min ehli'z-zikr. Ve min ehli's-sükûni ileyk.
Ve mine'lezîne izâ zîdû ni'meten, zâdû tevâduâ. Ve izâ zîdû fehmen, zâdû hamdâ. Ve izâ zîdû fethan,
zâdû sücûdâ.*

Öyleyse bizi yâ Rabbi hamd ehlerinden kıl; şükür ehlerinden; zikir ehlerinden; Sana sükûn (huzurla dayanma) ehlerinden; ve şunlardan kıl: nimetleri artırılınca tevâzuları artan; anlayışları artırılınca hamdleri artan; fetihleri artırılınca secdeleri artanlardan.

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ. نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ.

Hasbünallâhü ve ni'me'l-vekîl. Ni'me'l-mevlâ ve ni'me'n-nasîr.

Allah bize yeter; O ne güzel vekildir. O ne güzel Mevlâ ve ne güzel yardımcıdır.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ. نَسْتَغْفِرُكَ وَنَتُوبُ إِلَيْكَ.

Sübhâneke'llâhümme ve bihamdik. Neşhedü en lâ ilâhe illâ ent. Nesteğfiruke ve netûbü ileyk.

Allah'ım! Seni hamdinle tesbih ederim. Şahitlik ederiz ki Senden başka ilâh yoktur. Senden bağışlanma diler ve Sana tevbe ederiz.

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Ve sallâ'llâhü alâ seyyidinâ Muhammedin, ve alâ âlihî ve sahbihî ecmaîn.

Allah, Efendimiz Muhammed'e, âline ve bütün ashâbına salât eylesin.

وَأَخِرُ دَعْوَانَا أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ